

τῆς ἐργασίας της, ἤρχισαν νὰ παρατηρῶσι ἀμφοτέρω τὸν κατάλογον τῶν κερδισάντων ἀριθμῶν. Ὁ κατάλογος εὕρισκετο εἰς τὴν πρώτην σελίδα, ἀμφοτέρω δὲ συγκεκινημένοι ἐκ τινος προαισθήματος, ἤρχισαν τὴν ἐξελέγξιν τῶν γραμματίων των. Ἄλλ' αὕτη δὲν ἦτο μακρά· ὤφειλον νὰ σταματήσωσιν εἰς τὸν δεῦτερον ἀριθμὸν αἱ εὐχαὶ τοῦ καλοῦ ναύτου παρήγαγον τοὺς καρπούς των. Ὁ Raoul καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἐκέρδησαν τὸ λαχεῖον τῶν διακοσίων χιλιάδων δραχμῶν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐξ ὅλων τούτων τῶν εὐγνωμόνων καρδιῶν ὑψώθησαν πολλοὶ ἐνθερμοὶ δεήσεις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς ἐκείνου, ὅστις ἐγένετο ὁ εὐεργέτης τοῦ Raoul, ἀφοῦ πρότερον ὑπῆρξεν ὁ προστατευόμενός του.

Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ γάμος τοῦ ἱατροῦ Vernacil μετὰ τῆς δεσποινίδος Tréfort ἐτελεῖτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους τῶν φίλων των, οἵτινες ἐθαύμαζον εἰλικρινῶς τὸ ὡραῖον τοῦτο ζεῦγος, καὶ ἠύχοντο ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας αὐτοῦ.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀγαθοῦ Michel, πρὸς ἣν ὁ Raoul ἀνήγειρεν ἀπλοῦν ἀλλὰ κομψὸν μνημεῖον ἐκ λίθου, θὰ εὐχαριστεῖτο βλέπουσα περαιωθεῖσαν τὴν ἔνωσιν ταύτην, δι' ἣν ἐπὶ τοσοῦτον συνετέλεσε.

Τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἐσπέραν τῶν γάμων των οἱ νεόνυμφοι ἀνέχωρησαν διὰ Νίκαιαν.

Εὐχρηθῶμεν λοιπὸν αὐτοῖς τὰς ὅσον οἶον τε ὀλιγοτέρας ἐν τῷ βίῳ δοκιμασίας.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ

(Εἰς ἡμέραν ἀσθενείας).

Α'.

Σὺ, ποῦσαι μάνα, ἀδελφός, πατέρας καὶ θεός μου,
Γλυκύτατέ μου· Ἰησοῦ, σὺ γέγονε βοηθός μου·
Βάλλε τὸ χέρι τ' ἄγιο στὸν ἔρημο ἀπάνω,
Μὴ θέλῃς, μὴ στής ξενιτειᾶς τὸ στρῶμα νὰ 'πεθάνω
Μορᾶχος, δλομόταχος, χωρὶς νὰ μοῦ κρατοῦνε
Τὴν κουρασμένη κεφαλὴ καρδιαῖς ποῦ μ' ἀγαποῦνε·
Χωρὶς νὰ ἦναι γύρω μου, κοντά, πολὺ κοντά μου,
'Ἡ μάνα, ἡ γυναικᾶ μου, τ' ἀδέλφια, τὰ παιδιὰ μου.
Μ' ἀνίσως πρέπει στή νυχτιὰ τὰ μάτια μου νὰ κλείσω,
'Ολίγο δόσε μου καιρὸ, λίγο καιρὸ ἀκόμα
Νὰ πᾶω στής Πατρίδος μου τὴ γῆ νὰ ξεψυχήσω
Καὶ νὰ μὲ θάψουν σ' ἄγιο, ἀγαπημένο χῶμα.
'Ἐχει λιγώτερη ἐκεῖ ὁ χάρος φαρμακάδα·
Τὸ κλῆμα τὸν ἡμέρεψε, τοῦ πῆρε τὴν πικράδα...
'Ο χάρος, χάρος εἶν' ἐδῶ· ἄγριος, μαῦρος, σκύλος·
'Ἐκεῖ, ἀγγελικὸ φτερό, γλυκὸ ταξιῶδι, φίλος!

Β'.

Νὰ μὴ τὸ δώσ' ἡ χάρις Σου, ποτὲ νὰ μὴ τὸ δώσῃ
Στὸ χῶμ' αὐτὸ τὸ ἄξερο τὸ σῶμά μου νὰ λυώσῃ!

Νὰ λυώσῃ! Ἀνώνυμε ἐδῶ ποτὲ; βρυκολακιάζου·
'Ὅταν ξεθάπτουν τὰ κορμιὰ, κορμιὰ πετρώγια βγάζουν.
'Ὅχι, Χριστέ· δὲν ἔκαμα τόσο μεγάλο κρῖμα
'Ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ θάψουν· θέλω τῆς γῆς μου χῶμα.
Δὲν ἦναι κοιμητῆρι ἐκεῖ, οὐδὲ τὸ μνημα, μνημα·
Ἔβραι ἀγάπης δειροὶ σὲ μυρισμένο στρῶμα,
Κούρια, ποῦ ἐλπίδα ἀκοίμητη βουθὰ μᾶς ρανουρίζει
Καὶ τ' οὐρανοῦ ἀμυγδαλιὰ ποῦ μέσ' τῇ γῇ ἀνθίζει...

Γ'.

'Ἐκεῖ, Χριστέ μου· στής στοργῆς ρά σθέσω τὴν ἀγκάλη
Κ' εἰς χῶματα συγγενικὰ νὰ βάλλουν τὸ κορμί μου·
Νὰ ἔχω τοῦ πατέρα μου τὰ στήθια προσκεφάλι,
Τὴν ἀδελφὴ μου συντροφιά, στὸν κόλπο τὸ παιδί μου.
Ν' ἄχω τριγύρω φίλους μου κι' ἀπάνω μου λουλούδια,
Βασιλικὸ, τριαντάφυλλα καὶ ἀηδοιοῦ τραγούδια!
Κι' ἀκόμη ἀσπρο σάβαρο τὴ φουστανέλλα ν' ἄχω,
Γιατί, γιατί μ' ἐγέννησες κ' ἐμένα φουστανέλλα·
Μοῦ πρέπει νὰ μὲ θάψουν σὲ χῶμα Τουρκομάχο,
Στὸ πλάϊ τοῦ Νικηταροῦ, στὸ πλάϊ τοῦ Τσαβέλλα!
'Ὅχι γιατί τῆς λύρας μου οἱ στεναγμοὶ ἀξίζουν,
'Ἀλλὰ γιατί τοὺς ἀγαπῶ κ' ἐκεῖνοι τὸ γρωρίζουν...

Δ'.

Μέσ' στὴν ἀτέλειωτη νυχτιὰ θὰ ἔχωμε καρδῆλι
Καὶ φῶτα τ' ἄρματά τους,
Καὶ στὰ βαθειὰ μεσάνυχτα θ' ἀνοίγουνε τὰ χεῖλη
Καὶ θὰ μοῦ λὲρ ταῖς μάχαις τους, τὴ δόξα, τὰ παλῆά τους.
Καὶ ὅταν Ἐθαγγελισμοῦ ἡμέρα ξημερώνει
Κι' ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρίνου του καὶ πάλι μᾶς σηκώνει,
Θὰ τραγουδῶ τὴν Λειτουργιὰ ποῦ δώσαν τ' ἄρματά τους,
Καὶ τὸ Σταυρό Σου θὰ φιλῶ ἀπάνω στὰ σπαθιά τους!

*Ἐργαφον ἐν Ταϊρανίῳ κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1882.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΤΩ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΩ ΠΟΙΗΤῃ

καὶ συμπαθεστάτῳ μοι φίλῳ Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤῃ

Α'.

'Ακρίτῳ μου σχίζε τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου,
'Ἡ νύξ τῇ μου σοὶ δίδει ἰστία ὡς πετρά,
Καὶ ὁ λιμὴν αἶν ἦναι μακράν, τιῦ μέλλοντός μου
'Ἡ μάγος σ' ἐνθαρρύνει ἐλπίς, καὶ ἡ χαρά.

'Ἀν πρὸς στιγμὴν τὸν πλοῦν σου ἀντίπνοοι κωλύουν,
Κι' αἰφνῆδιοι σπυλάδες σκληρῶς σὲ ἀπειλοῦν,
Καὶ εἰς βουρὰ ἀγρίων κυμάτων σὲ κωλύουν
Σὺ βάδιζ' ἀγερῶχος τῶν πόθων σου τὸν πλοῦν.

'Ἴδον ὡς πολικόν σου θὰ ἔχῃς τὴν φιλίαν,
Λιμένα σου τὴν δόξαν, σκοπὸν σου τὴν τιμὴν·
'Αψήφει πᾶσαν σκέψιν καὶ γνώμην ἐναντίαν
Τῆς μοίρας τὴν μαρίαν τῆς τύχης τὴν στιγμὴν.

Β'.

Ταῦτα ἔλεγε πρὸ χρόνων πλήρης θάρρους νεανίας.
Ψάλλων ὄνειρα καὶ πόθους μεγαλόφρονος καρδίας,
Κι' εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου ἀκατάσχετος ἐχώρει
Εὐθαρόνς πηδαλιούχος σκίλων κύματα ὡς ὄρη.
Ἀψήφωρ τῆς εἰμαρμένης τὴν ἀκάθεκτον μαρίαν
Πολικὸς ἀστέρας εἶχε τὴν ἐλπίδα καὶ φιλίαν.
Εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ πλοῦ του ἐπλησίαζε σημεῖον,
Καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς του ἐνθους, τὸ ἠτένιζε δακρύων.
Ὅτε αἶφνης ὁ δρίζων μελανῶν νεφῶν πληροῦται,
Καὶ σκοτεία πανταχόθεν ἀποτρόπαιος ἀπλοῦται.
Ἀστραπαί, βροταὶ ἀγρίως διαδέχονται ἀλλήλας,
Σείουσιν σφοδρῶς τοῦ ἄδου τὰς ἐποχθορίους πύλας.
Αἰλάπος βοή φρικώδης ἀπειλεῖ τὸ σύμπαν ὅλον,
Καὶ τὰ κύματα ὑψοῦνται ἕως τ' οὐρανοῦ τὸν θάλλον.
Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τοιαύτης διαπάλης τῶν στοιχείων,
Ὡς σφριγώδης ραυτῆς ἔχωρ πεπταμένον τὸ Ἰστίον.
Ἐπ' ἔσεν ὡς ἄλλος Νῶε μὲ τὴν νέαν Κιβωτόν του,
Ἐπὶ φοβερῶν κυμάτων θραυομένων σ' τὸ πλενρόν του.
Αἶφνης ἀστραπή, καὶ κρότος ἀπ' τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ὕψη,
Κεραυνὸν προεξαγγέλλων ὅτε μέλλει νὰ ἐρσχύψῃ.
Λάμψιν ἔκτακτον ταχέως διαχέον εἰς τὰ σκοτεινὰ,
Καὶ τὸν ραυτὴν μου, ὦ μοῖρα κατοστρέφει... φεῦ... τυφλώττει...
Πρὸς στιγμὴν ἐν ἀπογνώσει, φεῦ! τὸν οἶακα ἀφίρει,
Καὶ τὰς χεῖράς του ὁ τλήμων πρὸς τὸν Οὐρανὸν ἐκτείνει.
Θεία Πρόνοια, φωνάζει, ἀκουσον τῆς προσευχῆς μου,
Καὶ κραταίωσον ἐν τάχει τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου.
Πλήρ, ἀλλοῖμορον!... τοῦ πόντου καὶ τοῦ Οὐρανοῦ ὁ δαίμων
Πρίν τὴν φωνὴν του μέσῳ τῶν κυμάτων καὶ ἀνέμων,
Καὶ λυσσώδης συναρπάξει τὸ σαθρὸν ἀκάτιόν του
Πλήρ ἐκεῖνος δὲν ἀφίρει μόνον τὸ πηδάλιόν του.
Ὁ, ἔμπρός, ἔμπρός φωνάζει, ἐγὼ πάντοτε θὰ πλέω,
Ἐστω μόνος κι' ἐν σκοτίᾳ, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀναπνέω.
Φεῦ τὴν φράσιν του ὁ τάλας μόλις εἶπερ ἐν ἐκπᾶσει,
Καὶ εἰς σκόπελον τὸ κῆμα φοβερῶς τὸν ἐκτινάσσει.
Ὁ Θεέ μου! πόλα φρίκη! αἱματόφροντος ὁ ραυτῆς,
Ἀπελπίς... τυφλός... καὶ μόνος μέσῳ συμφορᾶς τοιαύτης!
Κ' εἶδε, φεῦ! χωρὶς νὰ βλέπῃ... ν' ἀφανίζωτ' ἀενάως
Τόσα ὄνειρα κ' ἐλπίδας εἰς τῶν συμφορῶν τὸ χάος...

Γ'.

Ἀπαθεῖς οἱ χρόνοι φεύγουν πρὸ τοῦ ἀτεχνού ρανβάτου,
Καὶ κωφεύουν τὸς κλαυθμούς του ὅταν κλαίῃ τὰ δειρά του.
Καὶ σπαρτίως, διαβαίνων φίλος ἐν γυναικὶ καρδίας
Χύρει δάκρυ συμπαθείας.
Ἐν Πειραιεῖ Δεκέμβριος 1884.

ΣΟΦΙΑ Α...

Ἐπίστενα ὅτι σοφὸς θὲ νὰ γενῶ σιμά σου.
Κι' ὅτι ἀπ' τὴ σοφία σου θὰ δίνεις καὶ σ' ἐμένα,
Ἄλλ' ὅμως μ' ἐξετρέλλανε ἡ γαλαρὴ ματιά σου
Καὶ πάρε τόσαι σκέψεις μου μεγάλαι στὰ χαμένα,
Καὶ ὅχι μοναχὰ αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τρίχα
Νὰ ἔχαρα καὶ τὰ μυαλὰ τὰ λίγα ὅπου εἶχα.
(Ἀθήναις)

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

Μπράτον Ἀγγλίας τῇ 20 Ἰανουαρίου 1885.

Φίλιπτε κύριε,

Ἡ Δεσποινὶς Ἀγνή Σμιθ εὐμενῶς μοι ἀπέστειλε πρὸ μικροῦ
τὸ περιοδικόν σας «Ἀπόλλων» περιέχον καὶ ποίημα ὑφ' ὑμῶν
γεγραμμένον καὶ ἀφιερωμένον πρὸς τὴν εἰρημένην Δεσποινίδα,
ὅπερ μεταφράσας ἀποστέλλω ὑμῖν σήμερον, καὶ σὰς παρα-
καλῶ νὰ δεχθεῖτε αὐτὸ καὶ τοι δὲν ἔχει τὸ κάλλος τοῦ ἀρ-
χετύπου.

Ἄσμενος εἶδον τὸ νέον περιοδικόν σας ὡς ἀσχολούμενος
πολὺ περὶ τῶν τῆς Ἑλλάδος γραμμάτων, παρατηρῶν μὲ
προσοχὴν τὴν πρόοδόν της, καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ εἰς τὰ
πολιτικά.

Διατελῶ δὲ ὅλος ὑμέτερος

L. D. DOWDALL

Πρὸς τὸν κ. Δ. Κ. Σακελλαρόπουλον ἐκδότην τοῦ «Ἀπόλλωνος».

TO THE ESTEEMED MISS AGNES SMITH

TRANSLATED FROM GREEK OF D. SAKELLAROPOULOS

*«Though thy letter's fair symbol I cannot discern.
This power my hard lot has denied.
Yet a voice tells me Sparta's fam'd laurels and myrtles
Of Delphi stand close by my side.*

*—
And where couldst thou find a more beauteous token,
Heaven's perfume, Greece's dew to express,
Than those laurels and myrtles, noble daughter of Albion,
That so fitly thine emblem impress?*

*—
Forgive! Only Greece could such tokens bestow,
As an offering pure like thy name:
And gratefully by thine own hand gather laurels
To crown thy bright deeds with fresh fame.»*

Brighton 20 January 1885.

L. D. DOWDALL

Σημ. Δ. Ἀπόλλωνος. Δημοσιεύοντες τάνωτέρω ἐκφράζο-
μεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην τῷ περισπουδᾶστω Φι-
λέλληνι, οὐ μόνον ὅτι αὐθορμήτως περιποιήσατο ἡμῖν τοι-
αύτην τιμὴν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀγαθο-
τάτοις αἰσθήμασιν αὐτοῦ. Εὐτυχεῖς δὲ λογιζόμεθα ὅτι καὶ
τοι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φρικωδεστεράς τῶν συμφορῶν διατε-
λοῦντες γινόμεθα ἀμορφῇ ἐπαίνων ὑπὲρ τῆς φίλης ἡμῶν Πα-
τρίδος, οὐ μόνον παρὰ τοῦ ἀνωτέρω Φιλέλληνο, ἀλλὰ καὶ
πολλῶν ἄλλων μεταφρασάντων πλείστας διατριβὰς ἐκ τοῦ
«Ἀπόλλωνος» εἰς τὰς ἑαυτῶν διαλέκτους, καὶ δημοσιεύσαν-
των αὐτάς εἰς σπουδαῖα περιοδικά, περὶ ὧν λεπτομερέστερον
θὰ γράψωμεν ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ἔτους.